

SUCCULENTA

Orgaan van de Nederl. Ver. van Vetplantenverzamelaars.

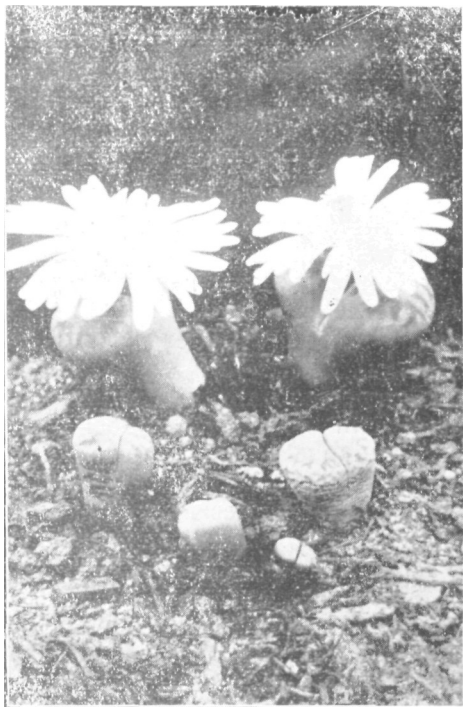
Secretariaat : G. D. DUURSMA, B 185 HUIZUM bij Leeuwarden.

Aanbevelenswaardige Mesembrianthemums

door C. A. Maass, Hamburg.

Onder de, door den Duitschen regeeringsbotanicus Kurt Dinter in 1922 nieuw ontdekte Mesembrianthemums bevinden zich een groot aantal soorten, uit de groep der „Cymbiformiae" welke wegens hun gemakkelijke kweekwijze aan iederen sukkulentent-

liefhebber kunnen worden aanbevolen. Het zijn vormen, die groote gelijkenis vertoonen met de reeds vroeger geïmporteerde „Deserticolae". In zijn hoogst boeiend geschreven boek „Sukkulentenforschungen in Südwestafrika" (*), noemt Dinter ons de volgende soorten: *M. descricolum* Marl., *M. suavissimum* Dtr., *M. Simpsonii* Dtr., *M. Montis Draconis* Dtr. en in bladvorm hiervan eenigszins afwijkend *M. Delaetianum* Dtr. Bijgaande afbeelding geeft ons een beeld van een zaailing, die ik als tweejarig plantje van den heer De Laet bekwam. Onder tamelijk ongunstige voorwaarden kwam het hier reeds in den nazomer van 1924 in bloei en ontwikkelde na elkander in korten tijd nog een tweetal bloemen. Interessant

Mesembr. bellum Dtr.
importplant
foto F. De Laet.

(*) Sukkulentenforschungen in Südwestafrika van Kurt Dinter. Uitgegeven door Prof. Fedde, Verlag des Repertorioms, Berlin—Dahlem 1923. (Bij onzen Penningmeester zijn nog enkele exemplaren van dit boekje verkrijgbaar tegen den zeer gereduceerden prijs van f 2.50, franco per post).

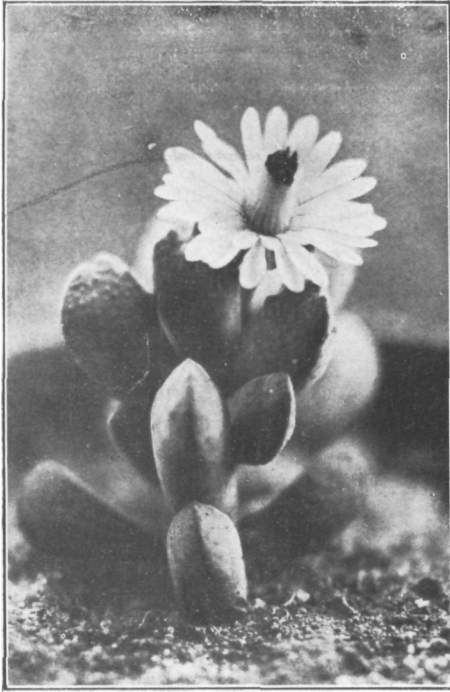
is de beschrijving die Dinter geeft van de ontdekking dezer soort begin Juli 1922 op den Kuckausberg, ongeveer 35 K.M. ten zuiden van Aus, gelegen aan den spoorweg Lüderitzbocht-Keetmanshoop. We laten hier Dinters beschrijving woordelijk volgen: „Spoedig klommen we langs het scherpe, bruingekleurde gesteente langs den rand eener kloof en daar zag ik onverwachts op een iets vlakker gedeelte, dat met kiezelsteentjes als bestrooid was een prachtig helder blauwgroen polletje van *Mes. Caroli-Schmidtii*, dicht daarbij, niet minder onverwachts een driekoppig exemplaar eener sphaeroïde soort, waarschijnlijk *Mes. bellum* en wat ik in de haast van het zoeken voor nog een *Mes. Caroli Schmidtii* hield, bleek mij bij nadere beschouwing een totaal onbekende verschijning te zijn : zeer dikke blauwachtig-witte bladeren met roode pukkeltjes aan den bladrand en aan de kiel.

Martins (een reisgenoot) lacht over mijn enthousiasme en vindt, terwijl ik met het graafijzer de buit loskrabbel, dicht in de buurt nog verschillende andere plantjes dezer zelfde soort. En ... een daarvan met violet-rose bloem. Alzoo weer een nieuwe die ik ter eere van den man, door wiens krachtadigen steun mij deze ontdekkingsreis was mogelijk gemaakt, den naam gaf van *Mesembrianthemum Delaetianum*".

De soort levert zoals reeds gezegd in de kuituur weinig moeilijkheden op en moet, daar zij afkomstig is van een landstreek, die ongeveer 1000 meter boven den zeespiegel ligt, in den winter niet al te warm gehouden worden. Bij al deze *Mesems* moet men nauwkeurig daarop letten, dat de bodem, waarin ze staan nooit zuur kan worden door te veel gieten en te weinig doorlatendheid. Voorzichtigheidshalve zette men al dergelijke sukculenten in niet te kleine potten, met een aardmengsel bestaande uit zuiver uitgewasschen rivierzand, waarbij een weinig klei en eenige sporen humus. In den zomer zoo mogelijk buiten, in den winter kunnen zij in een onverwarmde kamer gehouden worden mits vorstvrij en steeds zoo dicht mogelijk bij het raam. Onder deze voorwaarden heb ik dan ook bij mijn zaailingen, die ik in de kamer opkweekte nog geen enkel verlies te boeken gehad. Een tweede voor beginners aanbevelenswaardige soort uit de Sphaeioïdeagroep is de reeds genoemde *Mes. bellum* Dtr., die door N. E. Brown tot de Lithopssoorten wordt gerekend. (Oorspronkelijk had Dinter deze soort *Delaetianum* genoemd, doch toen bleek dat ze reeds eerder door een tweetal Kaapsche botanici ontdekt en door Brown beschreven was, moest hij om prioriteitsredenen den naam veranderen in dien van *M. bellum* (N. E. Br.) Dtr. Over de groeiwijze dezer soort zegt Dinter verder dat hij ze steeds aantrof op de hellingen der bergen, maar niet in de lager gelegen deelen, wat hij daaruit meent te moeten verklaren, dat de planten de door verweering ontstane alkalirijkdom der dalbodem mijdt. Dinter at een plantje op en vond zijn vermoeden bevestigd. Het was eetbaar en vrij van den onaangename zoutmaak, die zoovele woestijnplanten kenmerkt. In de kuituur kan

men hiermede rekening houden. Dat overigens alle Sphaeroiden dank zij hun bouw veel spaarzamer met hun watervoorraad omgaan als hun soortgenooten uit de vlakten, dient men bij de kuituur eveneens in het oog te houden.

Mes. bellum verdient zooals de foto laat zien haren naam met recht. Ze is niet lastiger te kweken dan *Mes. pseudotruncatellum*.

Daar op het oogenblik de planten uit de Sphaeroideagroep zich mogen verheugen in de belangstelling „onzer beste sukulentenkenners”, heeft Dinter de gelegenheid aangegrepen nog een tweede soort te noemen naar zijn begunstiger De Laet en wel voor een in de droogste gebieden bij Halenberg gevonden nieuwe, op *pseudotruncatellum* gelijkend sphaeroid, *Mes. Francisci* Dtr. Deze groeide in de nabijheid van de eveneens nieuwe *Mes. Simpsonii* en de uiterst merkwaardige *Mes. Halenbergense* (uit de groep der Cordiformiae). Over deze planten in de kuituur kan ik helaas weinig meedeelen, daar alles wat

Mesembr. Delaetianum Dtr.

2-jarige zaailing. foto C. A. Maass. Dinter van *Mes. Francisci* aan den heer De Laet had toegedacht, benevens drie pollen van de *Mes. Halenbergense* bij het transport naar Europa verloren zijn gegaan. Hoe weinig van de bovengenoemde „beste kenners” zijn zoodoende in de gelegenheid geweest met deze soorten kennis te maken. Het meest nog is dit te bejammeren voor den wakkeren pionier in Zuidwest-Afrika, die zich aan den stelregel houdt dat gedeelde vreugd dubbele vreugd is. Hoeveel van het onder de grootste ontberingen verzamelde, waarvan men de beste verwachtingen mocht koesteren, kwam hier, ondanks de meest zorgvuldige verpakking, in een zoodanigen toestand aan, dat het niet eens de vrachtkosten loonde. De schijnbaar hooge prijzen die Dinter door zijn vertegenwoordiger in Hamburg (G. Schwantes), voor zijn importen vraagt, zijn nauwelijks voldoende voor het levensonderhoud van hem en de zijnen, terwijl op subsidies van Botanische Instituten in Duitschland blijvend niet te rekenen valt.

Het is daarom te hopen, dat aan dezen succesvollen ontdekkings-reiziger door alle vrienden van de goede zaak warmen steun moge te beurt vallen. Als zoodanig bevelen we hem gaarne in aller belangstelling aan.

Iets over de namen der vetplanten door N. Esser-Overwater, Rotterdam.

Nu de Kweekerij van vetplanten zich steeds meer gaat uitbreiden, heeft het wellicht reden van bestaan eens iets te vertellen over de namen van onze pleegkinderen. Niet ieder is zoo goed onderlegd op taalkundig gebied, dat hij in staat is de beteekenis van een naam uit te zoeken en er zullen er zeker zijn, die daarin toch belangstellen.

Aan den anderen kant kan ik mij voorstellen, dat het menigeen volkomen onverschillig is uit welke onderdeelen een woord bestaat, welke werkwoordstam er in te vinden is en dat de taal Grieksch, Latijn of een andere is. Daar ik echter uit eigen ervaring weet, dat barbaars-klinkende namen — en dat zijn ze ongetwijfeld allemaal op het eerste gehoor — veel gemakkelijker onthouden worden, als men zich rekenschap geeft, waarom ze zoo gemaakt zijn, en men zoodoende eenig verband ziet tusschen de naam en de te benoemen plant, hoop ik geen monnikenwerk met onderstaande te hebben verricht.

In sommige gevallen is het uiterst eenvoudig, omdat het de letterlijke vertaling geldt van één of meer Grieksche of Latijnsche woorden en men dus met behulp van een woordenboek klaar is, maar er zijn er, die zeer veel hoofdbrekens kosten en waar men niet dan met moeite tot een oplossing komt. Het is een gebied vol voetangels en klemmen, waarin men gemakkelijk verstrikt raakt, doch het heeft niettegenstaande dat een zekere bekoring, tenslotte na veel moeite een naam, zij het soms ook maar gedeeltelijk, te hebben uitgepuzzeld.

Het spreekt vanzelf dat hier geen kwestie kan zijn van volledigheid. Alleen de namen van die planten, die men in de meeste verzamelingen aantreft, heb ik uitgekozen en daar het meerendeel der Succulenta-lezers nog wel de nomenclatuur, zooals Schumann die geeft, zal volgen, heb ik me ook daaraan gehouden. Aan de nieuwe namen, door Britton & Rose ingevoerd, heb ik nog geen voldoende aandacht geschonken.

Zooals ieder wel zal weten, bestaat elke naam uit twee deelen n.l. een geslachts- en een soortnaam, b.v. *Mamillaria gracilis*, waarin het eerste gedeelte de geslachtsnaam is, terwijl het tweede deel de soort aanduidt. Nu is het wel opmerkelijk, dat de geslachtsnamen bijna alle van Griekschen oorsprong zijn en de soortnamen daarentegen meestal uit het Latijn zijn afgeleid. Onze vroegere botanici bedienden zich het liefst van het Grieksch, omdat ze met geringe veranderingen woorden aaneen konden voegen, zonder veel schade te doen aan de duidelijkheid. Het Latijn is op dat gebied stugger, minder buigzaam zou ik het haast noemen.

Een gedeelte der planten heeft zijn namen, zoowel soort- als

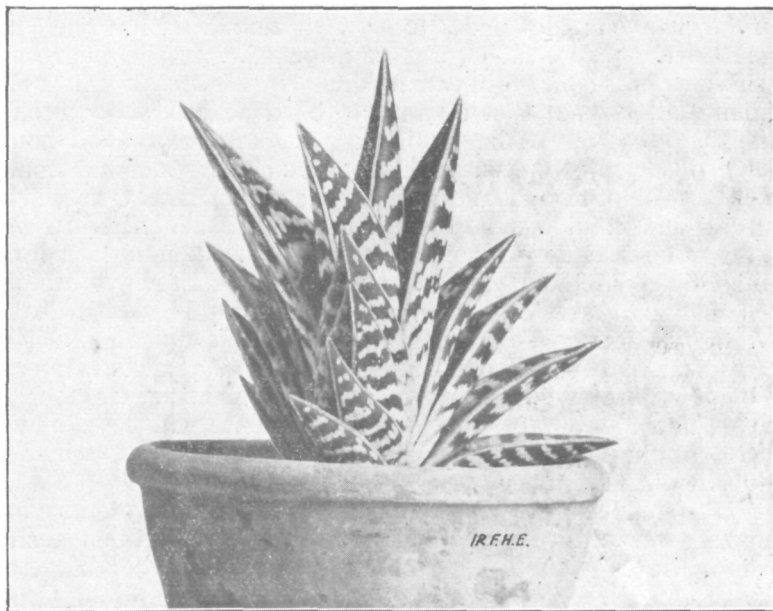
geslachtsnamen, gekregen naar meer of minder bekende botanici; in dat geval schrijft men de soortnamen met een hoofdletter. Het kleinste deel der namen is afkomstig uit een andere taal, iets dat voorkomt met planten die, ingevoerd uit vreemde landen, onder hun eigen naam burgerrecht hebben verkregen.

Alvorens over te gaan tot de behandeling der woorden zelf, wil ik nog meedeelen, dat Dr. W. H. Kramer, doctor in de klassieke letteren te Voorburg, zoo bereidwillig is geweest een en ander voor me door te lezen en gegevens te verschaffen, die mij zelf ontbraken, waarvoor ik hem hierbij hartelijk dank zeg.

Beginnen we dan met den meest gebruikten naam *cactus*. Dit is de letterlijke vertaling van het Grieksche *kaktos* = distel. De samenstellingen hiermede gemakkelijk te overzien. In de eerste plaats *Phyllocactus*, hierin zit het Grieksche woord *phyllon* — blad; vervolgens treffen we in *Echinocactus* het woord *echinos* = zeeegel, in *Melocactus* het woord *mèlon* = appel, in *Discocactus* *diskos* = schijf aan. In alle namen zien we duidelijk verband met den vorm der planten. *Echinopsis* toont ons dezelfde zeeegel als hierboven, verbonden met het Grieksche *opsis* = aanblik. De vertaling zal dus aan duidelijkheid wel niets meer te wenschen overlaten. Bovenstaande vooral niet te verwarren met *Echidnopsis* waarin *echidna* = adder. *Wordt vervolgd.*

Een en ander over het Geslacht Aloë. (Vervolgen slot van pag. 22).

De Aloë behoort tot de familie der *Liliaceae* en wordt door

Aloë variegata.

Foto: Ir. F. H. Esser.

heel veel soorten vertegenwoordigd. In vorm kunnen ze varieeren van kleine op den grond groeiende kruiden tot groote boomachtige gewassen. In het laatste geval kunnen de planten vertakt zijn als een vork en dan dragen ze aan het uiteinde der takken een groote op een kroon gelijkende bladerdos (*A. plicatilis*), of ze groeien onvertakt op, doch vormen kortere of langere zijscheuten, die als takken zijn te beschouwen (*A. ciliaris*). Weer andere maken zelfs geen zijscheuten, doch alleen een rechtopgaanden stam (*A. rubrolutea*). De bladeren staan gewoonlijk dicht op elkaar gedrongen en liggen vaak in één vlak, zooals bij *Gasteria* ook voorkomt. Als de plant echter een bepaalden leeftijd heeft bereikt, gaan de bladeren spiraalsgewijs groeien. Bij het geslacht *Aloë* zijn de bladeren zwaardvormig, zeer vleezig, aan de onderzijde bol, terwijl de bovenzijde min of meer gootvormig is uitgehold. De bladranden zijn dikwijls met grootere of kleinere weerhaken bezet. Zaailingen vertoonen echter iets geheel anders. *A. striata*, die wij uitzaaiden, heeft bijna rolronde blaadjes en dat schijnt met vele soorten het geval te zijn. Ook is de bladrand niet getand, zooals bij volwassen planten, maar geheel glad. Alleen komen langzamerhand, aan den top te beginnen, een paar kleine uitsteekseltjes, die later wel tot groote haken zullen uitgroeien.

Wat de bloemen betreft, deze zijn gewoonlijk in groot aantal aar-, soms trosvormig aan een langen stengel geplaatst, die te voorschijn komt uit het hart van de rozet, doch door de tegelijkertijd nieuw groeiende blaadjes terzijde gedrukt wordt. De bloempjes zijn eerst naar boven gericht; na het openen evenwel gaan ze hangen; de onderste openen zich eerst en geleidelijk volgen de hooger gelegene, dus centripetaal. Ze zijn buisvormig en prijken in tegenstelling met die der *Gasteria's* met mooie kleuren. Dit laatste wijst op insectenbezoek; vele soorten scheiden dan ook overvloedig honing af. In het moederland houdt, behalve insecten, ook een vogelsoort zich bezig met het honing zoeken en helpt zodoende aan de bestuiving mee. Terwijl de stand der bloem tijdens de bloeiperiode naar beneden gericht was, gaat ze zich na den bloei weer oprichten én komt dus in de onmiddellijke nabijheid van de pas uitgekomen frissche bloempjes boven haar. Daar de stempel nog vruchtbaar is, wordt de bestuiving dus zeer in de hand gewerkt. Het is duidelijk, dat op die manier veel bastaarden zullen ontstaan. Volgens Berger is het bijna niet mogelijk zaden te winnen, die zuiver de soort in stand houden. Vooral *A. striata* moet uiterst vatbaar zijn voor bastaardvorming. Zodoende zijn heel wat eigenaardige kweekproducten ontstaan.

De foto stelt een der meest bekende vertegenwoordigers voor. Ieder zal wel eens de krachtig-aandoende plant hebben gezien, die door de eigenaardige, decoratieve teekening der bladeren, welke driehoeksgewijs groeien, al dadelijk opvalt. In Zuid-Afrika, voornamelijk in de Karroo, komt ze voor, waar verschillende botanici haar hebben gevonden. Burchell heeft haar meermalen waarge-

nomen op de Pellatvlakte bij Koeroeman in Betschoeanaland (centraal Zuid-Afrika). Reeds in 1701 werd de plant door Willem Adriaan v. d. Stel, gouverneur van de Kaapkolonie, ingevoerd naar den botanischen tuin te Amsterdam en door Commelinus beschreven in 1715 als *A. africana humilus foliis ex albo et viridi variegatis* — een nederige Afrikaansche Aloë met wit en groen bonte bladeren. In Engeland kwam ze in 1720 en Frankrijk verleende haar burgerrecht onder den naam *A. perroquet*. Nu nog is het een veel gekweekte soort, zoowel in kassen als in de kamer. Zelfs zou de laatste wijze van verzorging de voorkeur hebben, daar in de vochtige kassen kans bestaat voor rotting in het hart der plant, iets, dat in de drogere kameratmosfeer niet zoo gauw zal gebeuren. Ze bloeien in den winter, een reden te meer om ze een plaatsje in te ruimen. Tot mijn groote verwondering vond ik echter in de *Monographia Generis Aloës* van Joseph, vorst van Salm-Dijck vermeld: „florete aestate”, dit is, bloeit in den zomer. Of dit op persoonlijke waarneming berust wordt niet opgegeven.

Berger onderscheidt een variëteit *Haworthii*, die minder is geteekend en reeds door Miller en Haworth beschreven is. Schönland heeft haar bij Sheldon in de Kaap gevonden; echter schijnen geen exemplaren meer te worden aangetroffen. Door kruising van *A. variegata* met andere *Aloës* en verschillende *Gasteria's* zijn een aantal hybriden ontstaan, waarvan ik alleen noem de door Justus Corderoy gekweekte uit *A. plicatilis* en *A. variegata*.

Rotterdam, Februari 1925.

N. ESSER—OVERWATER.

Onze vetplanten van half Maart tot half April.

De vorstlooze winter maakte het niet moeilijk onze vetplanten goed te houden, en thans, nu Lentemaand reeds weer half verstreken is, kunnen wij aannemen, dat de strenge noordervorst ze niet meer in z'n klauwen zal krijgen. Dit wil echter niet zeggen, dat nu zoo maar zonder slag of stoot het milde voorjaar zal aanbreken. Juist nu wij zoo'n zachten winter gehad hebben, is het zeer waarschijnlijk, dat wij een koud voorjaar zullen krijgen. De liefhebber, die zijn planten in de kamer moet overwinteren, denkt er daarom nog niet aan ze naar buiten te brengen, tenzij hij over een goed gesloten zomerkasje beschikt, dat 's nachts zoo noodig voldoende kan worden afgedekt. Wel echter geven wij ze nu een plaats waar ze zooveel mogelijk van de zon kunnen genieten. Wij herhalen echter onze waarschuwing van de vorige maal: bescherm uw planten voldoende tegen zonnebrand! Hierdoor gaan in den regel meer planten te gronde dan door vorstbeschadiging. Wie z'n planten den geheelen winter op een zonlooze, donkere plaats had staan, geve ze de eerste 14 dagen een half beschaduwde standplaats, zoodat ze zich geleidelijk weer aan het volle licht kunnen aanpassen.

Bij zonnig, mild weer, wordt gaandeweg meer gegoten. Bij voorkeur gebruiken wij hiervoor regenwater, dat een weinig lauwwarm is.

gemaakt wordt, zoodat de temperatuur eenige graden hooger is dan van het vertrek waar de planten staan. Leidingwater is ook wel goed, mits men dit eerst een dag in een open emmertje op een zonnige plaats laat staan, zoodat de zuurstof der lucht er voldoende op kan inwerken. Natuurlijk wordt dit water voor het gebruik ook op temperatuur gebracht. Grondwater is wegens het ijzergehalte niet aan te bevelen. In den aanvang is het voldoende de potten eens per week flink te laten doorvochtigen, doch wij doen dit steeds op een zonnigen voormiddag. Blijft het weer aanhoudend goed, of hebben wij veel zonnige dagen achtereen, dan kan spoedig twee maal en later om den anderen dag water worden toegediend. Wij zorgen echter den eersten tijd de planten zelf niet te begieten, doch alleen de aarde in den pot vochtig te maken. Licht besproeien met een fijn bloemenspuitje kan op een zonnigen voormiddag echter geen kwaad. Wie z'n planten in een kas heeft, waar het tegen den middag al flink warm is, kan z'n planten op een zonnigen dag vaker besproeien. Men zorge echter, dat ze voor den namiddag weer voldoende droog zijn geworden.

De prijscouranten onzer speciale vetplantenkweekers zijn weer verschenen, zoodat wij in de nog tamelijk lange avonduren alle gelegenheid hebben deze op ons gemak te bestudeeren. De prijzen zijn over het algemeen niet heel laag, maar toch willen wij gaarne elk jaar enkele nieuwe soorten aanschaffen, welke door ruilen niet zoo gemakkelijk te verkrijgen zijn. Wie over een warme kas en een ruime beurs beschikt, behoeft zich in z'n keuze niet zoo zeer te beperken, maar de liefhebber die z'n planten 's winters in de kamer goed moet houden, heeft met zorg te kiezen. Dit geldt vooral voor den beginnening. In den regel wil men graag alles hebben wat „vetplant" heet, niet het gevolg, dat men dikwijls soorten krijgt, welke gedurende den zomer wel aardig groeien, doch moeilijk door den winter te krijgen zijn en niet gemakkelijk bloeien. De eene teleurstelling volgt dan op de andere en de eens zoo enthousiast begonnen verzamelaar heeft spoedig de aardigheid er af. Het aanschaffen van nieuwe planten moet dus met zorg geschieden. Men neme alleen planten welke ook onder minder gunstige omstandigheden nog goed groeien en bovendien spoedig bloeien. Niet in de omvangrijkheid onzer collectie ligt zoozeer de waarde, doch me. r in de voldoening, welke wij van onze planten beleven. En 10 goed groeiende, rijk bloeiende, met zorg gekozen planten, schenken dikwijls meer voldoening dan 100 uit verzamelwoede bijeengescharrelde soorten.

Als grondcollectie voor den beginnenden verzamelaar kunnen wij de volgende soorten aanbevelen :

Cereus flagelliformis, *C. Silvestrii*; *Echinocactus concinnus*, *E. Cumingii*, *E. denudatus*, *E. microspermis*, *E. minusculus*, *E. multiflorus*, *E. Ottonis*, *E. setispinus*, *E. tabularis*; *Echinocereus acifer*, *E. Berlandieri*, *E. Salm-Dyckianus*; *Echinopsis Eyriesii*, *E. Pentlandii*, *E. tubiflora* ; *Epiphyllum truncatum* ; *Mammillaria Bocasana*,

M. centricirra, *M. decipiens*, *M. elongata*, *M. gracilis*, *M. Wildii*; *Opuntia cylinarica*, *O. Salmiana*, *O. microdasys*; verder eenige *Phyllocactus-varieteiten*. Van de andere succulenten noemen wij : *Aloë variegata*, *Aprica pentagona*, *Gasteria maculata*, *G. verrucosa* ; *Haworthia margaritifera*, *H. tessellata* ; *Euphorbia Bojeri*, *E. globosa*, *E. meloformis*; *Mesembrianthemum Bolusii*, *M. echinatum*, *M. lunatum*, *M. pseudotruncatellum*, *M. tigrimim*, *M. vittatum* ; *Stapelia multiflora*, *St. variegata*; *Crassula Bolusii*, *C. lactea*, *C. lycopodioides*; *Echeveria agavoides*, *E. setosa*; *Sempervivum arachnoideum*, *Umbilicus spinosior*, *Urbinia Purpusii*, *Crassula falcata*, *Othonna crassifolia*.

Wie dit 50-tal soorten bezit, kan zich al op een aardige verzameling beroemen, waarvan, bij goede behandeling, bijna het geheele jaar door iets in bloei kan zijn.

Verder gaan wij in onze vrije avonduren eens correspondeeren met andere liefhebbers. Door ruilen toch is het mogelijk elkanders verzamelingen op weinig kostbare wijze uit te breiden.

Inmiddels kunnen wij, voor de nieuwe planten arriveeren, in verband daarmede, onze voorbereidende maatregelen nemen. Oude nog bruikbare potten worden grondig schoongemaakt. Vooraf zetten wij ze eenige dagen in een emmer met kalkwater om schadelijke schimmels en ongedierte te vernietigen. Nieuwe potten worden zoo noodig bijgekocht. Daar het wortelgestel der meeste vetplanten zich horizontaal uitspreidt, nemen wij als potten bij voorkeur zulke, die meer vlak dan hoog zijn. Enkele soorten met dikke, dieper groeiende wortels verlangen natuurlijk hooge potten, zooals b.v. *Echinocactus Williamsii*, *Pterocactus Kuntzei*, *Mesembr. vittatum* e.d., ook hooggroeiende soorten, zooals *Phyllocactussen*, vele *Opuntia's*, *Cereussen* en *Euphorbia's* verlangen over het algemeen hooge potten.

Hoewel wij met het verplanten nog wel eenigen tijd kunnen wachten, toch is het aan te bevelen thans reeds de aardmengsels gereed te maken.' Men doe de aarde in een plat bakje en stelle dit eenigen tijd aan den invloed van de zon bloot. Door de aarde zoo nu en dan eens om te roeren, wordt het mengsel warm en mul, waardoor alles inniger vermengt en de planten er ook spoediger in bewortelen.

Als algemeen grondmengsel neme men drie deelen goed verteeide bladaarde, één deel gewone tuingrond en één deel scherpzand. Hierin groeien *Echeveria's*, *Sedums* en *Sempervivums* heel goed. *Phyllocactussen*, *Epiphyllums*, *Pfeiffera's*, *Rhipsalissen* en luchtwortels vormende *Cereussen*, (*C. flagelliformis*, *C. grandiflorus*, *C. rostratus* e.a.) welke in wilden toestand meest op of onder boomen groeien, verlangen meer bladaarde en minder zand, terwijl vooral bij *Phyllocactussen* een bijvoegen van roet, beter nog fijngestooten roetsteenpuin uit een oude afgebroken schoorsteen, de bloeibaarheid verhoogt. *Echinocactussen*, *Mammillaria's*, *Echinopsissen*, *Echinocereussen*, *Aloe's*, *Agave's* en *Euphorbia's* geve men bij het boven aangegeven algemeene grondmengsel nog

een deel kalkpuin en een deel goed verteerde klei of leem.

Stapelia's verlangen een mengsel bestaande uit 2 deelen zandige bladaarde en 3 deelen goed verteerde leem ; dit laatste bevordert bij deze planten de bloeibaarheid in hooge mate.

Mesembrianthemums, vooral de bebladerde soorten, geve men niet te vette, doch liever zandige bladaarde, daar ze in vetten grond wel veel blad, doch weinig bloemen maken. Ook laten zij zich in lichte aardmengsels gemakkelijker overwinteren.

Over het verplanten zelf een volgenden keer. G. D. D.

Cactuservaringen.

Schildluis. Bij mijn bezoek aan enkele cactuskwekerijen en cactusliefhebbers viel het me op, dat vooral *Opuntia's* sterk bezocht zijn door de Schildluis. Enkelen nemen een radicale maatregel en ruimen zulke aangetaste planten op, omdat er geen afdoend middel tegen dit kwaad bekend schijnt te zijn. En dit is toch jammer, want zulke planten vertegenwoordigen toch meestal een zorg van meerdere jaren. Zooals men weet, heeft de schildluis den vorm van ronde of langwerpige schildjes, die soms, zooals bij *Opuntia's* die aan het verhouden zijn, de kleur bezitten der aangetaste organen. Deze schildluis zuigt zich op een bepaalde plaats vast en sterft daar ook. Voor het afsterven geven ze een betrekkelijk groot aantal eieren, die door het dier met een hard schild worden bedekt. Uit deze eieren komen later de larven. De eenige, hoewel niet afdoende manier om deze insecten te verdelgen, schijnt te zijn ze stelselmatig te verwijderen en de planten te behandelen met tabak of zeepsop. Hoewel tabak in den vorm van tabakswater of poeder op *Opuntia's* en dergelijke cactussoorten wel toe te passen is, lijkt me dat middel minder geschikt voor de dichtgedoornde *Cactussen*, omdat de planten daardoor een mindermooi aanzien krijgen. In beide gevallen, dus zoowel bij het gebruik van tabak als zeepsop, dienen de planten eenige uren na de behandeling nagespoten te worden met schoon water. Overigens zijn frissche luchten geen stoffige standplaatsen ook wel middelen tot afwering.

Roode spin. Meerdere cactusliefhebbers gaven me als hun meening te kennen dat de roode spin minder nadeelig voor de *Cactussen* zou zijn. Dit spinachtige diertje is zoo klein, dat het dikwijls met een vergrootglas gezocht moet worden. Het verraadt zijn aanwezigheid door een webachtig spinsel, dat op de plant ligt uitgespreid. In jongen toestand is het diertje grijs, later rood van kleur. Overdag traag in zijn bewegingen, is het 's nachts een echte wandelaar. Deze insecten onttrekken het bladgroen aan de plant en moeten dus verwijderd worden. Ze komen het meest voor op de *Cactussen*, die een droge standplaats hebben en dan vooral nog in het najaar. In den zomer is een bespuiting met gewoon water wel afdoende, in den winter gaat dat niet. Gedurende November, toen mijn *Cactussen* behoorlijk met roode spinnen bedekt waren, heb ik ze bespoten met alco-

hol, zonder meer, dus daarna niet nagespoten met water. Dit schijnt afdoende te zijn geweest. Dit insect kwam bij mij voor op diverse *Mamillaria's*, *Opuntia clavarioides*, *Opuntia diademata*, *Escobaria tuberculosa*, *Ecereus Fendleri* en anderen, zoodat het vrijwel elke cactussoort schijnt te beminnen.

Sciaravlieg. Ik hoop dat ik de naam van dit diertje goed schrijf, want ik heb de naam slechts van hooren zeggen. Voor zoover me bekend, is er tot heden nog weinig aandacht aan dit insect gegeven. Het is een klein diertje met lange smalle vleugels. Wanneer het licht onder een bepaalden hoek op de vleugels valt, hebben ze de kleur van doorschijnend parelmoer. Een *Echinopsis* vertoonde in de kop op de plaats van de centrale as een klein gaatje, slechts met het vergrootglas te zien en waardoor de punt van een naald nauwelijks heenging. Bij het overlangs doorsnijden van de plant bleek ze geheel uitgehold te zijn tot bijna aan de basis; het vleesachtige omhulsel was nog pl.m. 6 m.M. dik, terwijl de plant als geheel er nog goed uitzag. In het uitgeholde gedeelte vond ik twee vliegjes, larven heb ik niet kunnen vinden. Wegvangen is het eenige afdoende middel.

Draadworm. Werd door mij veelvuldig aangetroffen onder de potten, die in een bak met aarde stonden ingegraven. Deze larf van den hoornkever leeft eenige jaren als zoodanig en lijkt wel iets op een meelworm, doch is iets donkerder van kleur. Ze vreten de wortels der planten af. Vangmiddel: 's avonds saladestronken neerleggen en 's morgens wegvangen. Nog beter de aarde voor het gebruik branden.

Roestziekte. Deze ziekte kwam bij mij voor op een *Chamaecereus Silvestrii* tegen het najaar. Deze plant was in een kastje voor het raam gekweekt en had dus het eigenaardige grijsachtige aanzien, wat deze planten bij deze kweekwijze kenmerkt. De ziekte is zeer kwaadaardig, daar alle stengels tot halverwege het einde er door waren aangetast. Veel is er niet tegen te doen, voor zoover mij bekend. Daar ik geen waarde meer aan deze plant hechtte, heb ik ze dezen winter buiten in den bak laten staan. De enkele maal dat het 's nachts vroom, was de pot rondom door een ijskorst omgeven. De plant leeft nog steeds. Het is een der cactussoorten, die een lage temperatuur verdragen kunnen.

Naschrift. Ik hoop met deze mededeelingen enkele leden der Vetplantenvereniging, die evenals ik pas met kweken van *Cactussen* zijn begonnen, van dienst te zijn geweest.

Het is zeer zeker toe te juichen, dat de Voorzitter, de heer J. J. Verbeek Wolthuys, in de eerste aflevering van *Succulenta* 1925 zijn voornemen te kennen geeft, een rubriek „korte wenken" op te nemen. Velen van ons, vooral de nieuwere leden, zijn toch pas in het beginstadium van hun kunnen op het gebied van cactuscultuur. Ook de rubriek van onzen Secretaris, den heer G. D. Duursma, „onze Vetplanten van maand tot maand", wordt zeer gewaardeerd. Er is zooveel op Cactusgebied, wat kenners

wel weten, doch voor ons jongeren nog nieuw is, dat een beginnershoekje in Succulenta heusch wel welkom is. Ook door de leden met ervaring op cactusgebied kan nog wel wat worden gedaan, door hun ondervinding in Succulenta mede te deelen. Nog teveel wordt gedacht dat het Bestuur der vereeniging uitsluitend en alleen te zorgen heeft voor de vulling van Succulenta. Nog te veel wordt vergeten, dat het Bestuur alles doet om ons leden wegwijs te maken, doch dat er een grens is aan hun prestatievermogen en dat het per saldo blijft een liefhebberij.

In mijn korten tijd van lidmaatschap der Vereeniging (sinds Augustus 1924), sprak ik meerdere cactusliefhebbers, die 10 en meer jaren Vetplanten kweeken. Weten die allen nu niets mede te deelen van hun ervaring. Zegt het niet iets, dat op blz. 3 van de eerste aflevering 1925 van Succulenta te lezen staat, dat vooraanstaande buitenlanders ongevraagd te kennen geven, dat ons tijdschrift het beste is op Cactusgebied.

Ik geloof wel in den geest van het Bestuur te handelen door te zeggen, dat elke mededeeling, hoe klein ook, wordt geapprecieerd.

F. SWÜSTE.

Malacocarpus ottonis (Lk. et Otto) Br. et Rose.

Bij nevensstaand cliché, dat vervaardigd is naar een foto van den bekenden heer P. Kooy uit Amsterdam, ons, voor de zoo-veelste maal weder, hoogstwelwillend in bruikleen afgestaan door de Redactie van *Floralia*, véél te zeggen is haast overbodig.

Vrijwel ieder kent *Malacocarpus ottonts* (syn *Echinocactus Ottonis* Lk. et Otto) welke door Prof. Schumann in de zeer heterogene groep der *Notocactussen* werd ondergebracht.

Meestal bestaat deze soort uit 1 lichaam, kogelrond tot kort cilindrisch, zelden ontmoet men exemplaren welke zich vertakt hebben. Geschiedt dit dan ontwikkelen de spruiten zich uit het basale gedeelte. Tusschen de 4 of 5 stuks die ik van deze plant bezit, heb ik er slechts 1 dat vertakt is en, eigenaardig genoeg, dit is vrijwel het kleinste exemplaar.

De kleur der huid is mooi donkergroen, de, door scherpe groeven gescheiden, ribben verlopen bijna zuiver loodrecht, zijn tamelijk dik en op de bijna $\frac{1}{2}$ cM. breede, met helderwitte wol begroeide areolen, prachtig bewapend met glinsterend gele randen bruinroode middeldoornen welke, vooral als de zon er op schijnt, een heerlijk kleur-effect geven.

Malacocarpus ottonis behoort tot de *willig bloeiende Echinocactanae*

De bloemen hebben een bloembuis, welke met wit tot grijsachtige wol, waartusschen zich zeer dunne bruinachtige doortjes bevinden, begroeid is. De buitenste bloembladjes zijn eenigszins groenachtig-geel, de echte kroonbladeren frisch-geel van kleur.

In het hart zijn de bloemen meestal min of meer karmijnkleurig aangelopen, terwijl de stempels, die een lichtgele stamper bekronen, eveneens rood van kleur zijn.

Bij sterk bloeiende exemplaren zijn vaak 3 à 4 bloemen tegelijk

open, waardoor dan van de plant zelve bijna niets meer te zien is.

Een echte liefhebbersplant, waarvan reeds de beginner zeer veel genoegen kan beleven, vooral omdat de cultuur zeer ge-

Malacocarpus ottonis.

makkelijk is. 's Zomers niet al te zonnig houden, matig vochtig en 's winters, als alle bolcactussen, weinig water en zeer lichten standplaats.

Voorburg, Februari 1925.

J. J. VERBEEK WOLTHUYS.

Het verloren schaap terug.

Mijn vrouw houdt veel van onze vetplanten. Dikwijls zegt ze, dat ze vroeger thuis ook een paar kaktussen had, die ze had moeten wegdoen toen ze verhuisden. Ze duidde me de plant uit en ik dacht al gauw, dat het de plant was, waarvan onze Voorzitter in zijn boekje „De Vetplanten” op blz. 16 zegt: „Een plant waarvan men schier in iedere straat een exemplaar voor

een raam opmerkt is *Aloë arborescens*, met lichtgroene, lange, zwak sikkelvormig gebogen bladeren, enz."

Dus niet zeldzaam, waar wij konden er maar geen vinden.

Dezen zomer zouden we op de fiets door den Achterhoek gaan, (wat door den regen schitterend mislukte). In Lochem dwaalden we 's morgens, voor we verder gingen, wat rond. In een achterstraatje zagen we ineens achter het raam van een klein huisje de bewuste plant en dadelik waren we er bij. Als er nu maar iemand kwam, dan zouden we voor geld en goede woorden wel een stekje losmaken, ja er zaten jonge plantjes genoeg aan.

Het bleef echter stil in het huisje en we gingen toen maar verder.

Half Oktober kregen we heel onverwacht bezoek van een kollega uit Vlissingen. Een broer van hem was in de buurt komen wonen en nu maakte hij van zijn herfstvakantie gebruik om de Betuwe eens te bekijken. Toen dat onverwachte opgehelderd was, hebben we een hele poos zitten praten over alles en nog wat. De tijd was zoo om, maar eerst moest hij nog even den tuin door. Daar zag hij een plantje dat zijn aandacht trok. Hij wou er een scheut van meenemen. 't Is te probeeren, zei ik, maar ik zie er niet veel in, 't is geen kaktus. Zoo kwamen we op de kaktussen en hij vertelde dat hij er thuis een paar had, eentje zoo en eentje zoo. Toen heb ik hem meegenomen naar den zolder. Daar was voor hem nog wel wat te vinden. Een doosje opgezocht en zijn verzameling was ook vergroot. Wederkeerig zou hij ons een stek sturen van „zoo'n groene, met van die sikkelvormige bladeren".

Een week later kwam het doosje terug met twee jonge plantjes ... mijn vrouw had haar *Aloë arborescens* terug.

B. TH. KRABBENDAM.

Etiketten.

Bij de velerlei soorten etiketten, die bij de liefhebbers in gebruik zijn, kunnen wij nog een paar andere noemen, die in de praktijk goed voldeden. Bij meerdere Deutsche handelaars zijn tegenwoordig te krijgen platte glazen buisjes, welke door een kurkje kunnen worden afgesloten en waarbinnen men op een klein stukje papier den naam kan invullen. Vooral bij het uitzaaien van verschillende zaden voldeden deze glazen steeketiketten uitmuntend. Een andere wijze van etiketteeren doet de heer de Ringh-Hilversum ons aan de hand. Op een smal reepje matglas schrijft men de naam met Oost-Indische inkt. Zelfs na herhaaldelijk bespuiten verdwijnen de letters niet. Deze laatste methode komt ons inderdaad bijzonder aanbevelingswaardig voor, ze is bovendien niet duur.

v. D. H.

Mededeelingen.

NIEUWE LEDEN.

J. A. v. Vliet

Amsterdam v. Ostadestr. 15

J. Hadders

Valthermond (Oost)

Mevr. G. Holsteyn-Wagenaar Apeldoorn Mariastraat 77

Mevr. Hyam	Rijswijk (Z.H.)	Regentesselaan 1
v. d. Gaay	Den Hoorn (bij Delft)	Kweeker
J. Louwe	Rotterdam	Prins Hendrikkade 123
Mevr. J. Pouw-Sulpke	Amsterdam	v. Eeghenstraat 89
Godlieb	's-Gravenhage	Rubensstraat 35
G. Kamsteeg	Delft	Anna Boogerd 4
H. v. d. Griendt	's-Gravenhage	Hobbemastr. 195
Mevr. G. Schmidt	Aerdenhout	Huize „De Hazelaar”
Mej. G. Dorlas	Wageningen	Zomerweg 10
Mej. H. Sauerbier	's-Gravenhage	Oldenbarneveltlaan 66
W. C. J. Viveen	Amersfoort	Utrechtscheweg 243
J. L. Willige	's-Gravenhage	Valkenboschkade 101
Mej. J. Hingst	Rijswijk (Z.H.)	Directr. Tuinbouwsch. Huis te Lande
Mevr. I. Hooft	's-Gravenhage	Bonistraat 10
Mej. E. Broers	”	v. Blankenburgstr. 10
E. W. v. d. Oudenolder	Utrecht	Balistraat 46

ADRESVERANDERINGEN. Het adres van den heer J. M. Middelaard is thans: van Hoeylaan 6, Park Marlot, en van den heer F. J. Togni: Molenaarstraat 59 (Laakkwartier) beiden 's-Gravenhage.

AANVULLING LEDENLIJST. Op den ledenlijst zijn bij vergissing een paar leden overgeslagen, Men gelieve nog bij te voegen: J. F. Carrière, Delft, Kanaalstraat 7, en Ed. Nettesheim, Venlo.

Mocht onverhoopt iemands naam of adres foutief of onvolledig zijn vermeld, dan verzoeken wij beleefd dit even te willen opgeven, opdat wij onze leden dienovereenkomstig kunnen verbeteren.

UITBREIDING BESTUUR. Waar de werkzaamheden van het bestuur steeds omvangrijker worden, is het noodig gebleken tot uitbreiding over te gaan en wel door benoeming van een tweetal „adviseerende leden. Wij hebben daartoe aangezocht de heeren:

Ir. F. H. ESSER te Rotterdam en CH. DE RINGH te Hilversum. Eerstgenoemde zal het bestuur terzijde staan met de illustratie van Succulenta, laatstgenoemde met alles betreffende de organisatie van- en de propaganda voor onze Vereeniging.

Van beide heeren bereikte ons reeds bericht dat zij zich als zoodanig beschikbaar stelden.

In het vertrouwen, dat alle leden er mede zullen instemmen, worden zij aan het bestuur verbonden en wel met ingang van 1 Maart 1925.

HET BESTUUR.

CORRESPONDENTIE. Nu zich weer telkens meer bezoekers bij mij aanmelden, wil ik nog eens herhalen wat ik vorig jaar schreef. Alle leden zijn steeds welkom bij mij en wel iederen werkdag na 6½ uur, 's Zaterdag na 2½ uur en desnoods 's Zondags, mits ik uiterlijk 3 dagen voor het bezoek daarvan bericht ontvang om van eventuele verhindering kennis te kunnen geven. Men loopt dan geen gevaar mij niet thuis te treffen.

Voorburg, Van Heurnstraat 108.

J. J. VERBEEK WOLTHUYS.

CONTRIBUTIE 1925. Het gaat met de contributie nog maar niet naar wensch. Nog steeds bleef een groot aantal leden in gebreke ons het bedrag vrijwillig toe te zenden. Wij hebben het toch met de verstrekking van een bedrukt giroformulier gemakkelijk genoeg gemaakt. Moeten we postkwitanties gaan uitschrijven, dan bezorgt ons dit een groote hoeveelheid onnoodigen arbeid, die we beter op nuttiger wijze ten bate der vereeniging zouden kunnen besteden. Laat een ieder toch willen bedenken, dat we een vereeniging vormen uitsluitend van liefhebbers en dat dus ieder in even groote mate verplicht is zijn steentje bij te dragen tot den bloei ervan.

Het adres van den penningmeester is: J. M. van den Houten, Mathenasserlaan 364, Rotterdam. Postgiro 34088.

DETERMINEEREN VAN VETPLANTEN. Daar wij, in het bezit zijn van de belangrijkste vetplantenliteratuur, als Britton en Rose, Schumann, Berger, Blühende Kakteen, alle jaargangen Monatsschrift für Kakteenkunde, enz., stellen we ons in overleg met onzen penningmeester e.a., gaarne ter beschikking van onze medeleden, om, zoo mogelijk, te trachten onbekende planten te determineeren en in twijfelachtige gevallen de juistheid der namen aaneen onderzoek te onderwerpen. Wie hiervan gebruik wenschte te maken, zende stekken, voorzien van zooveel mogelijk gegevens en bijzonderheden aan onderstaand adres. Tien cents postzegel voor antwoord insluiten.

Ir. F. H. ESSER,
Mathenasserlaan 362 B,
Rotterdam.

KRING 's-GRAVENHAGE. Zwichtend voor herhaald verzoek heb ik besloten om Zaterdag 4 April a.s., des avonds 8 uur, een vergadering te houden voor leden in en bij 's-Gravenhage woonachtig.

Ter bepaling van de noodige ruimte wilde ik gaarne vóór 28 Maart a.s. opgave ontvangen van de leden welke die vergadering denken te bezoeken, eventueel met opgave van punten die men op de agenda gebracht wenschte te zien. Zij ontvangen dan tijdig opgave waar de samenkomst zal plaats hebben enz.

J. J. VERBEEK WOLTHUYS.

TER OVERNAME aangeboden : een eikenhouten kamerkas met bijbehorende tafel, lang 97 cM., breed 78 cM., hoog 64 cM., voor den prijs van f35.—. Adres: Mevr. E. Becht, Malakkastraat 214, 's-Gravenhage.

C. L. Harders, Joh. de Wittlaan 18, 's-Gravenhage, biedt ter overname aan : een cactus-kamerkasje, 51 cM. lang, 31 cM. breed en 35 cM. hoog, zoo goed als nieuw. Prijs nader overeen te komen.

RUILRUBRIEK. Aangeboden door S. van Romunde, te Heesch bij Oss: verschillende vetplanten, w.o. veel Mesembrianthemumsoorten, in ruil tegen Cactussen of andere vetplanten.

Gevraagd door W. C. J. Viven te Amersfoort, Utrechtscheweg 243 : stekjes van Rhipsalis, Mesembrianthemums, enz. (geen Cactussen), desnoods ongeworteld, in ruil tegen andere soorten.